

VENDIM
Nr. 13, datë 16.4 2013

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtare e “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “
Admir Thanza	Anëtar i “ “
Altina Xhoxhaj	Anëtare e “ “
Fatmir Hoxha	Anëtar i “ “

me sekretare Blerina Basha, në datën 7.2.2013 mori në shqyrtim, në seancë plenare mbi bazë dokumentesh, çështjen nr. 46/19 Akti, që i përket:

KËRKUES: Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Kuvendi i Republikës së Shqipërisë, Këshilli i Ministrave

OBJEKTI: Shfuqizimi, si të papajtueshëm me Kushtetutën, i neneve 186 dhe 298 të Kodit Penal, në pjesën që parashikojnë dy dënime kryesore.

BAZA LIGJORE: Nenet 134/1, shkronja “d” dhe 145/2 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjo i relatorin e çështjes, Bashkim Dedja, shqyrtoi pretendimet e gjykatës referuese; prapësimet e subjektit të interesuar, Kuvendit, i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës dhe, pasi e diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë (gjykata referuese) ka nisur gjykimin e çështjes penale me nr. 1056/112/20, që i përket të pandehurve: E.Rr., akuzuar për kryerjen e veprës penale “Ndihmë për kalim të paligjshëm të kufirit” të kryer në bashkëpunim, parashikuar nga neni 298/3 i Kodit Penal; H.B., akuzuar për kryerjen e veprës penale “Ndihmë për kalim të paligjshëm të kufirit” të kryer në bashkëpunim, parashikuar nga neni 298/3 i Kodit Penal; M.V., akuzuar për kryerjen e veprës penale të “Falsifikimit të dokumenteve”, parashikuar nga neni 186/1 i Kodit Penal.

2. Me vendimin nr. 1056, datë 3.10.2012, pasi ishin dhënë dhe konkluzionet përfundimtare nga palët, gjykata referuese ka vendosur pezullimin e gjyimit të çështjes me të pandehurit E.Rr., H.B., M.V., dhe dërgimin e çështjes Gjykatës Kushtetuese (Gjykatës).

3. Gjykata referuese i kërkon Gjykatës Kushtetuese që të vlerësojë papajtueshmërinë me Kushtetutën të dy neneve, përkatësisht 186 dhe 298 të Kodit Penal (KP), ku parashikohet:

Neni 186 (ndryshuar me ligjin nr.9188/2004; shtuar me ligjin nr. 10023/2008)

Falsifikimi i dokumenteve

1. Falsifikimi ose përdorimi i dokumenteve të falsifikuara dënohet me burgim deri në tre vjet dhe me gjobë nga dyqind mijë deri në gjashtëqind mijë lekë.

2. Kur kjo vepër kryhet në bashkëpunim ose më shumë se një herë apo ka sjellë pasojë të rënda, dënohet me burgim nga gjashtë muaj deri në katër vjet dhe me gjobë nga treqind mijë deri në një milion lekë.

3. Kur falsifikimi bëhet nga personi që ka për detyrë të lëshojë dokumentin, dënohet me burgim nga një vit deri në shtatë vjet dhe me gjobë nga pesëqind mijë deri në dy milionë lekë.

Neni 298 (shtuar me ligjin nr. 8733/2001, ndryshuar me ligjet nr. 9188, datë 12.2.2004 dhe nr. 9686, datë 26.2.2007)

Ndihma për kalim të paligjshëm të kufirit

1. Strehimi, shoqërimi, vënia në dispozicion ose përdorimi i mjeteve të lundrimit, të fluturimit apo i mjeteve të tjera të transportit, apo çdo ndihmë tjetër me qëllim kalimin e paligjshëm të kufirit të Republikës së Shqipërisë, ose për hyrjen e paligjshme të një personi në një shtet tjetër pa qenë shtetas i tij, ose që nuk ka leje qëndrimi në atë shtet, përbën veprë penale dhe dënohet me burgim nga një deri në katër vjet dhe me gjobë nga tre milionë deri në gjashtë milionë lekë.

2. Kur ndihma jepet për qëllime fitimi, dënohet me burgim nga tre deri në shtatë vjet dhe me gjobë nga katër milionë deri në tetë milionë lekë.

3. Kur kjo veprë kryhet në bashkëpunim ose më shumë se një herë, apo ka sjellë pasoja të rënda, dënohet me burgim nga pesë deri në dhjetë vjet dhe me gjobë nga gjashtë milionë deri në tetë milionë lekë.

4. Kur vepra ka sjellë si pasojë vdekjen e të dëmtuarit, dënohet me burgim jo më pak se pesëmbëdhjetë vjet ose me burgim të përjetshëm, si dhe me gjobë nga tetë milionë deri në dhjetë milionë lekë.

5. Kur vepra penale kryhet nëpërmjet shfrytëzimit të funksionit shtetëror ose shërbimit publik, dënimi me burgim dhe gjoba shtohen me $\frac{1}{4}$ e dënimit të dhënë.

4. Gjatë shqyrtimit paraprak, Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, më datë 02.11.2012, vendosi kalimin në seancë plenare të çështjes dhe shqyrtimin e saj mbi bazë dokumentesh.

II

Vlerësimet e palëve

5. **Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë** ka vënë në dyshim kushtetutshmërinë e dy dispozitave të sipërcituara, duke parashtruar argumentin se me vendimin nr. 47, datë 26.07.2012, Gjykata Kushtetuese ka shfuqizuar nenin 29/3 të Kodit Penal, ku parashikoheshin dy dënime kryesore për veprat penale, me burg dhe me gjobë, pasi ishte në kundërshtim me nenin 17/1 të Kushtetutës. Po me këtë vendim, Gjykata ka shfuqizuar në nenet 190 dhe 191 të Kodit Penal, dënimin me gjobë, duke lënë në fuqi vetëm dënimin me burgim si dënim kryesor në lidhje me parashikimin e veprave penale në këto nene. Me këtë vendim, Gjykata është shprehur se ajo e shqyrton proporcionalitetin e një kufizimi rast pas rasti, duke pasur parasysh disa aspekte, si balancën mes së drejtës së kufizuar dhe interesit publik ose mbrojtjes së të drejtave të të tjerëve, mjetin e përdorur në raport me gjendjen që e ka diktuar atë, të drejtën e cenuar dhe synimin që kërkon të arrijë ligjvënësi. Në këto kushte, sipas gjykatës referuese, nenet 186 dhe 298 të Kodit Penal duhet të vlerësohen nga Gjykata, në lidhje me respektimin e parimit të proporcionalitetit, dhe kjo gjykatë duhet të saktësojë se cili nga dy dënimet, me burg apo me gjobë, do të zbatohet për veprat penale të falsifikimit të dokumenteve si dhe ndihmës për kalim të paligjshëm të kufirit.

6. Gjykata referuese vlerëson se ndodhet në pamundësi të gjykitimit të çështjes konkrete, pa u shprehur Gjykata Kushtetuese mbi kushtetutshmërinë e neneve dhe përcaktimin e aplikimit të njërit nga dy sanksionet kryesore për veprat penale, për të cilat janë akuzuar të pandehurit.

7. **Kuvendi**, si palë e interesuar, ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, duke parashtruar këto argumente:

7.1 Gjykata referuese nuk legjitimohet, sepse ka arritur të zhvillojë tërë procesin gjyqësor, dhe, pasi i ka dhënë fund shqyrtimit gjyqësor, ka dalë me vendim pezullimi për dërgimin e çështjes në Gjykatën Kushtetuese, ndërkohë që duhet të ndodhte e kundërta, pra që në fillim të shqyrtimit të çështjes, ajo duhet të kishte krijuar bindjen për antikushtetutshmërinë e dispozitave dhe të pezullonte çështjen.

7.2 Gjykata referuese nuk legjitimohet sepse, në vendimin e pezullimit, nuk ka parashtruar shkaqe dhe argumente për antikushtetutshmërinë e dispozitave përkatëse, por është mjaftuar vetëm me referimin tek vendimi nr. 47, datë 26.7.2012 i Gjykatës Kushtetuese, si shkak pezullimi.

7.3 Kufizimi i vendosur tek nenet 186 dhe 298 të KP-së është konform standardeve të nenit 17 të Kushtetutës. Ai është diktuar nga një interes publik, që është lufta kundër krimit të organizuar, siguria e rendit publik dhe shoqëror si dhe rritja e efektivitetit të masave shtrënguese ndaj autorëve të veprave penale. Në përcaktimin e dy dënimeve kryesore për veprën penale të ndihmës për kalim të paligjshëm të kufirit, qëllimi i ligjvënësist ka qenë rëndësia e madhe e kësaj veprë penale.

7.4. Ligjvënësi ka hapësirë të gjerë veprimi në përcaktimin e veprave penale dhe të llojit të dënimit me qëllim mbrojtjen e pavarësisë së shtetit, dinjitetit të njeriut, rendit kushtetues. Ligjvënësi është përgjegjës për hartimin e politikave penale. Dispozitat dhe fryma e KP-së janë udhëhequr nga parashikimet e disa prej kodeve më të zhvilluara në këtë fushë, si ai francez dhe italian, të cilët parashikojnë dy dënime: - me burgim - dhe / ose gjobë. Për falsifikimin e dokumenteve edhe Kodi Penal francez parashikon dënimin me burg si dhe

dënimin me gjobë (neni 441-2; 441-3).

8. **Këshilli i Ministrave**, si palë e interesuar, nuk ka paraqitur parashtrime në lidhje me çështjen.

III

Vlerësimi i Gjykatës

9. Gjykata, në jurisprudencën e saj, ka theksuar se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, në përputhje me nenet 134/1/d dhe 145/2 të Kushtetutës mund të ushtrojnë kontrollin e kushtetutshmërisë së normës gjatë shqyrtimit të një çështjeje gjyqësore, kur plotësohen disa kushte: së pari, gjykata referuese duhet të përcaktojë/identifikojë ligjin që zbatohet për zgjidhjen e çështjes konkrete (lidhjen e drejtpërdrejtë); së dyti, ajo duhet të parashtojë arsye serioze për jokushtetutshmërinë e ligjit ose dispozitave të tij duke u referuar në normat ose parimet konkrete të Kushtetutës; së treti, duhet të ekzistojë raporti i domosdoshëm midis vendimit të Gjykatës Kushtetuese (zgjidhjes së çështjes së kushtetutshmërisë) dhe zgjidhjes së çështjes konkrete nga gjykata referuese; së katërti, para se t'i drejtohet Gjykatës Kushtetuese, gjykata referuese, në zbatim të parimit të kushtetutshmërisë, duhet të bëjë të gjitha përpjekjet për ta interpretuar atë në përputhje me Kushtetutën (*shih vendimet nr. 13, datë 4.5.2009; nr. 2, datë 3.2.2010; nr. 12, datë 14.4.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Gjykata referuese, bazuar në vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr. 47, datë 26.7.2012, ka ngritur dyshime lidhur me pajtueshmërinë me Kushtetutën të neneve 186 dhe 298 të KP-së, të cilat parashikojnë dy dënime kryesore, dhe i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese me kërkesë për gjykim incidental.

11. Në vendimin nr. 47, datë 26.7.2012, Gjykata, pasi ka konstatuar se është plotësimi që iu bë nenit 29 të KP-së nga ligjvënësi me ligjin nr. 9086, datë 19.06.2003, lidhur me parashikimin njëkohësisht të dënimit me burgim dhe atij me gjobë, që ka shërbyer si bazë ligjore për të gjitha ndryshimet e ndërmarra më vonë në Pjesën e Posaçme të Kodit Penal për parashikimin e dy dënimeve kryesore në vepra të ndryshme penale, e ka shfuqizuar atë për shkak se vjen në kundërshtim me nenin 17/1 të Kushtetutës. Sipas vlerësimit të Gjykatës, përcaktimi paraprakisht nga ligjvënësi i dënimit me gjobë, si dënim kryesor, krahas dënimit me burg, në një sërë dispozitash penale, ndërhyr në atributet ekskluzive të gjykatës lidhur me caktimin në rastin konkret të dënimit.

12. Në vendimin e saj nr. 47, datë 26.7.2012, Gjykata, gjithashtu, ka arsyetuar se secili prej dënimeve kryesore, të parashikuara nga neni 29 i KP-së, të zbatuara kur është nevoja së bashku me dënimet plotësuese si dhe me dënimin me gjobë sipas parashikimit të nenit 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë të KP-së, është i mjaftueshëm në arritjen e qëllimit të dënimit penal dhe në proporcion me parimet e legjislacionit penal, duke respektuar njëkohësisht parimin e ndarjes së pushteteve. Për pasojë, parashikimi *a priori* i dy dënimeve kryesore nuk është proporcional si dhe bie ndesh me parimin e individualizimit të dënimit e, si rrjedhojë, me parimin e dhënies së drejtësisë nga ana e gjykatës, pasi i heq kësaj të fundit mundësinë e përcaktimit, rast pas rasti, të dënimit penal sipas rrethanave të çështjes konkrete në shqyrtim.

13. Pas deklarimit nga kjo Gjykatë të antikushtetutshmërisë së nenit 29, paragrafi i fundit, të KP-së, ajo (Gjykata) thekson se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, gjatë shqyrtimit konkret të veprave penale, nuk mund të aplikojnë njëkohësisht dy dënime kryesore, në rastet kur këto dënime janë të parashikuara në dispozitat e Pjesës së Posaçme të KP-së. Në këto raste, gjykatat duhet të aplikojnë vetëm dënimin me burgim dhe, nëse plotësohen kushtet e sanksionuara në nenin 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë, të KP-së, gjykata në bazë të vlerësimit konkret të rrethanave të çështjes, mund të aplikojë krahas dënimit me burgim edhe dënimin me gjobë, kur vepra penale passjell përfitime materiale për autorin e saj. Gjykata, po ashtu, thekson se neni 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë, i KP-së aplikohet si në rastet kur dispozitat e KP-së përcaktojnë si dënim për veprën penale vetëm atë me burgim, ashtu dhe në rastet kur ato (dispozitat) sanksionojnë njëkohësisht dy dënime kryesore.

14. Në rastin objekt shqyrtimi, gjykata referuese, për veprat penale të falsifikimit të dokumenteve dhe ndihmës për kalim të paligjshëm të kufirit, të sanksionuara në nenet 186 dhe 298 të KP-së, në interpretim të vendimit nr. 47, datë 26.7.2012 të Gjykatës, duhet të zbatojë vetëm dënimin me burgim si dënim kryesor dhe, sipas diskrecionit të saj, nëse plotësohen kriteret e parashikuara në nenin 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë, të KP-së, edhe dënimin me gjobë. Për rrjedhojë, nuk qëndron pretendimi i gjykatës referuese se pa u shqyrtuar më parë kushtetutshmëria e neneve 186 dhe 298 të KP-së, ajo nuk mund të zgjidhë çështjen konkrete.

15. Si përfundim, Gjykata vlerëson se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë të gjitha mundësitë me parashikimet aktuale të KP-së të japin dënimin me burgim si dënim kryesor, në të gjitha rastet e përcaktimit të dy dënimeve kryesore në dispozitat e Pjesës së Posaçme të KP-së, si dhe ta ashpërsojnë atë me dënimin në

gjobë kur plotësohen kriteret e parashikuara në nenin 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë, të KP-së.

16. Për sa më sipër, Gjykata çmon se gjykata referuese jo vetëm nuk plotëson kushtin e ekzistencës së një raporti të domosdoshëm midis zgjidhjes së çështjes së kushtetutshmërisë dhe zgjidhjes së çështjes konkrete, por ajo, në zbatim të parimit të kushtetutshmërisë, nuk ka bërë të gjitha përpjekjet për ta interpretuar dispozitën e kundërshtuar në frymën e interpretimit të vendimit nr. 47, datë 26.7.2012 të Gjykatës Kushtetuese. Për pasojë, kërkuesi nuk legjitimohet për të kërkuar shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të neneve 186 dhe 298 të Kodit Penal, në pjesën që parashikojnë dy dënime kryesore.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 145/2 të Kushtetutës dhe nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, njëzëri,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës¹.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Xhezair Zaganjori, Vladimir Kristo, Admir Thanza, Sokol Berberi, Vitore Tusha, Fatmir Hoxha, Altina Xhoxhaj

MENDIM PARALEL

Në çështjen konkrete pajtohem me vendimin e shumicës për rrëzimin e kërkesës, por kemi mendim të ndryshëm në lidhje me arsyet për këtë qëndrim, ndaj e çmojmë të rëndësishme të shprehemi me mendim paralel.

Gjykata referuese, bazuar në vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr. 47, datë 26.7.2012 (nr. 47/2012), ka ngritur dyshime lidhur me pajtueshmërinë me Kushtetutën të neneve 186 dhe 298 të KP-së, të cilat parashikojnë dy dënime kryesore, dhe i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese me kërkesë për gjykim incidental.

Shumica nuk e ka legjitimuar gjykatën referuese për këtë pretendim, duke ritheksuar edhe një herë interpretimin që gjykatat duhet t'i bëjnë vendimit nr. 47/2012, ku trajtohet një pretendim i ngjashëm, dhe duke arsyetuar se mbi bazën e këtij interpretimi dhe parashikimeve aktuale të KP-së, gjykata referuese mund ta zgjidhte çështjen konkrete. Sipas saj, gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, për shkak të antikushtetutshmërisë së nenit 29, paragrafi i fundit i KP-së, nuk mund të aplikojnë njëkohësisht dy dënime kryesore në rastet kur këto dënime janë të parashikuara në dispozitat e Pjesës së Posaçme të KP-së. Këto gjykata, në këto raste, duhet të zbatojnë vetëm dënimin me burgim, si dënim kryesor dhe, në bazë të vlerësimit konkret të rrethanave të çështjes, mund të aplikojnë krahas dënit me burgim edhe dënimin me gjobë, kur plotësohen kriteret e parashikuara në nenin 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë i KP-së (*paragrafi 15 i vendimit*). Ne, në dallim nga shumica, vlerësojmë se gjykata referuese legjitimohet për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese, sipas objektit të kërkesës, por kërkesa duhet të rrëzohet për arsye se pretendimet për jokushtetutshmërinë e neneve 186 dhe 298 të KP-së, janë të pabazuara.

Në gjykojmë se vendimi nr. 47/2012 i kësaj Gjykate, në lidhje me kushtetutshmërinë e pjesëve të dispozitave penale të posaçme, ku parashikohet dënim me gjobë krahas atij me burgim, ka krijuar paqartësi tek gjykatat e zakonshme, kur këto duhet të aplikojnë dënimin në raste konkrete, që rregullohen nga këto dispozita penale të posaçme. Kjo paqartësi reflektohet pikërisht në paraqitjen e kësaj kërkeje nga gjykata referuese, duke pasur parasysh fuqinë detyruese të përgjithshme të vendimeve të Gjykatës.

Gjykata ka theksuar se është në diskrecionin e ligjvënësit vlerësimi i mjetit të zgjedhur për ndëshkimin e shkelësve të ligjit dhe qëllimit që kërkohet të arrihet por, kur është fjala për parashikimin e dispozitave penale dhe sanksioneve përkatëse si “*ultima ratio*”, ligjvënësi duhet të udhëhiqet nga parimet kushtetuese dhe funksionet që karakterizojnë dënimet penale. Gjykata vlerëson proporcionalitetin e masave penale në raport me gjendjen dhe me shkeljet për të cilat ato jepen. Ajo ka theksuar se proporcionalitetin e një kufizimi ajo e

¹ Gjyqtarët V. Tusha, A. Xhoxhaj dhe S.Berberi votuan për rrëzimin, por me argumente të tjera.

vlerëson rast pas rasti dhe duke pasur parasysh disa aspekte, si balancën mes së drejtës së kufizuar dhe interesit publik ose mbrojtjes së të drejtave të të tjerëve, mjetin e përdorur në raport me gjendjen që e ka diktuar atë, të drejtën e cenuar dhe synimin që kërkon të arrijë ligjvënësi, aspekte që nuk duhet të analizohen veç e veç, por të gërshetuara me njëra-tjetrën. Vendosja me ligj e llojit të dënimeve është përgjithësisht diskrecion i pushtetit legjislativ, i cili, në përputhje me kërkesat dhe me nevojat në ndryshim të shoqërisë, bën rregullimin ligjor përkatës, por Gjykata analizon proporcionalitetin e kësaj mase në raport me gjendjen dhe me shkeljet për të cilat është parashikuar dhënia e tyre (*shih vendimin nr. 12, datë 14.4.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

Siç jemi shprehur me mendimin në pakicë në vendimin nr. 47/2012, karakteri i drejtë ose jo i një dënimi nuk lidhet me numrin e efekteve të drejtpërdrejta apo anësore që ai mbart në vetvete, por me përputhjen e tij me shkallën e rrezikshmërisë shoqërore të veprës penale dhe të autorit të saj dhe se parimi i drejtësisë së dënimit nuk lidhet në korrelacion kaq të drejtpërdrejtë mes llojit të dënimit dhe veprës penale, por me sigurimin, brenda respektimit të dinjitetit njerëzor, të një baraspeshimi mes rëndësisë së masës ndëshkuese dhe rëndësisë së veprës penale. Neni 29 i KP-së nuk gjen zbatim *a priori* për çdo vepër penale, por ai gjen zbatim rast pas rasti, sipas parashikimeve specifike në dispozitat përkatëse të KP-së që rregullojnë veprat e ndryshme penale. Vlerësimi nëse një dënim i caktuar penal, për shkak të kufizimit që përcakton në të drejtat dhe liritë themelore të njeriut, është proporcional në raport me gjendjen dhe me shkeljet për të cilat është parashikuar dhënia e atij dënimi, është një vlerësim që duhet bërë rast pas rasti, pas shqyrtimit të rrethanave konkrete të çështjes kushtetuese dhe pas marrjes në analizë të elementeve të veprës penale përkatëse, shkallës së rrezikshmërisë dhe pasojave që vijnë nga ajo vepër penale.

Shumica, në arsyetimin e vendimit, nuk ka arritur të japë argumente që lidhen me mosplotësimin e kushtit të diktuar nga norma kushtetuese, i cili kërkon që masat e marra të jenë proporcionale në raport me gjendjen dhe me shkeljet për të cilat është parashikuar dhënia e tyre.

Në këtë drejtim shumica ka çmuar se përcaktimi i veprave penale dhe llojeve të dënimeve është në diskrecion të ligjvënësit, ndërsa individualizimi i tyre, rast pas rasti, është në diskrecion të gjykatës, e cila, duke shqyrtuar gjithë elementet juridike të veprës penale, shkallën e fajit dhe pasojat e ardhura nga vepra penale, cakton llojin dhe masën e dënimit për autorët e veprave penale. Duke pasur parasysh sa më sipër, duket se shumica nuk argumenton cenimin e kritereve kushtetuese për kufizimin e së drejtës, por, në thelb, i referohet parimit të ndarjes së pushteteve, pa analizuar se si cenohet ky parim në rastin në shqyrtim. Ndryshe nga sa argumenton shumica, gjykata nuk pengohet në rastin konkret për sa i përket individualizimit të dënimit për veprat penale të parashikuara nga nenet 186 dhe 298 të KP-së, përkundrazi, ajo ka një fushëveprimi të gjerë për caktimin e llojit dhe masës së dënimit në përputhje me dispozitat penale të sipërpërmendura.

Për më tepër, shumica nuk ka argumentuar arsyet kushtetuese për sa i përket orientimit që i jep gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, sipas të cilit, në rastet e përmendura më sipër, ato të aplikojnë vetëm dënimin me burgim, dhe, nëse plotësohen kriteret e parashikuara nga neni 34, paragrafi i pestë e i gjashtë i KP-së, edhe dënimin me gjobë. Përcaktimi i llojit të sanksionit duhet të bëhet nga ligjvënësi pozitiv. Kuvendi ka një hapësirë të gjerë vlerësimi për formulimin e sanksionit duke përcaktuar, krahas veprave penale edhe llojin e masës së dënimit, në proporcion me rrezikshmërinë e veprës. Kjo i jep mundësinë gjyqtarit të japë një gjykim të drejtë dhe të caktojë një masë dënimi brenda kufijve të përcaktuar nga legjislacioni penal, duke e individualizuar dënimin brenda kësaj fushëveprimi.

Për sa më sipër, kërkesa e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, lidhur me jokushtetutshmërinë e neneve 186 dhe 298 të KP-së, të cilat parashikojnë dy dënime kryesore, është e pabazuar, dhe, për rrjedhojë, duhej rrëzuar me këtë argument.

Anëtarë: Altina Xhoxhaj, Vitore Tusha, Sokol Berberi